

642

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 listopada 1996 r.

w sprawie wysokości kwot podlegających opodatkowaniu zryczałtowanemu.

Na podstawie art. 27 ust. 4 i art. 30 ust. 5 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 133, poz. 654 oraz z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 87, poz. 395 i Nr 137, poz. 638) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kwotę przychodu, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 133, poz. 654 oraz

z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 87, poz. 395 i Nr 137, poz. 638), zwanej dalej „ustawą”, ustala się na 1997 r. w wysokości 77 zł.

§ 2. Kwotę przychodu, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6 lit. b) ustawy, określającą wysokość przychodu osiągniętego w 1996 r., od której uzależnia się zryczałtowane opodatkowanie, ustala się w wysokości 250.000 zł.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r.

Minister Finansów: w z. *K. Kalicki*

643

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 listopada 1996 r.

w sprawie opiniowania funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady opiniowania funkcjonariuszy Służby Więziennej, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, zapoznawania z opinią, a także tryb wnoszenia oraz rozpatrywania odwołań od opinii służbowych.

§ 2. 1. Opinię służbową sporządza się, oprócz przypadku określonego w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496):

- 1) w okresie służby przygotowawczej — po każdym roku służby,
- 2) przed podjęciem decyzji o wcześniejszym zatarciu kary dyscyplinarnej albo jej darowaniu,
- 3) w razie wydania opinii o niewywiązywaniu się z obowiązków służbowych — przed upływem roku od jej wydania,
- 4) na żądanie przełożonego,
- 5) na uzasadniony wniosek funkcjonariusza.

2. Opinię służbową można sporządzić przed podjęciem decyzji w sprawie przeniesienia do innej jednostki organizacyjnej lub awansowania na wyższe stanowisko służbowe.

§ 3. 1. Opinie służbowe sporządzają:

- 1) Minister Sprawiedliwości — w stosunku do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej i jego zastępców,
- 2) Dyrektor Generalny Służby Więziennej — w stosunku do:
 - a) dyrektorów i zastępców dyrektorów okręgowych Służby Więziennej,
 - b) komendantów i zastępców komendantów ośrodków szkolenia Służby Więziennej,
 - c) komendantów i zastępców komendantów bezpośrednio mu podległych ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej,
 - d) kierowników komórek organizacyjnych w Centralnym Zarządzie Służby Więziennej,
 - e) funkcjonariuszy delegowanych do pełnienia służby poza Służbą Więzienną,
- 3) dyrektor okręgowy Służby Więziennej — na terenie swojego działania — w stosunku do:
 - a) dyrektorów i zastępców dyrektorów zakładów karnych i aresztów śledczych,
 - b) komendantów i zastępców komendantów ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej,

4) dyrektor zakładu karnego i aresztu śledczego, komendant ośrodka szkolenia Służby Więziennej i ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej — w stosunku do kierowników podległych im komórek organizacyjnych.

2. Kierownicy jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 2—4, oraz kierownicy utworzonych w nich komórek organizacyjnych sporządzają opinie służbowe w stosunku do podległych im bezpośrednio funkcjonariuszy.

3. Opinie służbowe o funkcjonariuszach delegowanych do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Służby Więziennej sporządza przełożony właściwy w czasie delegowania.

4. Opinie służbowe o funkcjonariuszach pozostających bez przydziału służbowego wydaje przełożony, w którego dyspozycji pozostają.

§ 4. 1. Opinię służbową sporządza się na podstawie oceny przebiegu służby funkcjonariusza oraz dokumentów znajdujących się w aktach osobowych.

2. Przed sporządzeniem opinii przełożony przeprowadza z funkcjonariuszem rozmowę, w której dokonuje oceny jego pracy oraz wysłuchuje stanowiska funkcjonariusza w tej sprawie.

§ 5. 1. Opinia służbowa powinna zawierać ocenę wykonywania przez funkcjonariusza czynności służbowych, postawy i sposobu postępowania wobec osób pozbawionych wolności oraz określać perspektywę awansu funkcjonariusza w służbie.

2. Opinia służbowa powinna zawierać:

- 1) datę sporządzenia,
- 2) stopień, imię i nazwisko opiniowanego funkcjonariusza oraz zajmowane stanowisko,
- 3) okres, za jaki sporządza się opinię, datę sporządzenia ostatniej opinii oraz wnioski w niej zawarte,
- 4) wnioski:
 - a) w okresie służby przygotowawczej — o przydatności do służby,
 - b) w okresie służby stałej — o przydatności na zajmowanym stanowisku i wywiązywaniu się z obowiązków służbowych,
- 5) pouczenie o trybie odwoławczym,
- 6) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby sporządzającej opinię.

3. Opinię służbową sporządza się w dwóch egzemplarzach.

§ 6. 1. Przełożony, który sporządził opinię służbową, zapoznaje z nią funkcjonariusza w terminie 14 dni od jej sporządzenia. Fakt oraz termin zapoznania się z opinią funkcjonariusz potwierdza podpisem.

2. Jeden egzemplarz opinii służbowej otrzymuje funkcjonariusz, a drugi włącza się do jego akt osobowych.

3. W razie niemożności zapoznania funkcjonariusza z opinią służbową, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące doręczeń.

4. W razie odmowy funkcjonariusza zapoznania się z opinią służbową, przełożony, który sporządził opinię, dokonuje na niej odpowiedniej adnotacji.

§ 7. 1. Odwołanie od opinii służbowej wnosi się, w terminie 14 dni od zapoznania się z opinią, do wyższego przełożonego za pośrednictwem przełożonego, który wydał opinię.

2. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania oraz w okresie rozpatrywania odwołania opinia służbowa nie może stanowić podstawy do wydania decyzji personalnej, której wydanie uzależnione jest od treści tej opinii.

3. Jeżeli przełożony uzna, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, wydaje nową opinię służbową.

4. Przełożony, który wydał opinię służbową, przesyła odwołanie, wraz z całością materiałów zgromadzonych w sprawie i aktami osobowymi opiniowanego, do wyższego przełożonego, w terminie siedmiu dni od dnia, w którym otrzymał odwołanie, jeżeli w tym terminie nie wydał opinii służbowej, o której mowa w ust. 3.

§ 8. 1. Wyższy przełożony, po rozpatrzeniu odwołania, wydaje postanowienie o utrzymaniu w mocy skarżonej opinii służbowej albo o jej uchyleniu.

2. Wyższy przełożony uchyla opinię służbową, jeżeli:

- 1) uzna, że jest ona niesłuszna,
- 2) dokumenty, na których podstawie wydano opinię, okazały się fałszywe,
- 3) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, istniejące w dniu wydania opinii, nieznanne przełożonemu, który wydał opinię służbową,
- 4) opinia została wydana z naruszeniem prawa.

3. Wydanie postanowienia, o którym mowa w ust. 1, powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

§ 9. 1. Wyższy przełożony może z urzędu badać zasadność opinii służbowych, wydanych przez właściwych przełożonych.

2. W przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w § 8 ust. 2, wyższy przełożony wydaje postanowienie o uchyleniu opinii służbowej.

§ 10. Na postanowienia, o których mowa w § 8 ust. 1 i § 9 ust. 2, nie przysługuje zażalenie.

§ 11. Postępowania odwoławcze w sprawach opinii służbowych wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia toczą się według dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 marca 1990 r. w sprawie opiniowania funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. Urz. Ministerstwa

Sprawiedliwości z 1990 r. Nr 3, poz. 19 i z 1993 r. Nr 2, poz. 8).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *L. Kubicki*

644

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 listopada 1996 r.

w sprawie urlopów funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Na podstawie art. 81 i art. 83 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prawo funkcjonariusza Służby Więziennej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”, do pierwszego urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej „urlopem”, określa ustawa z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496), zwana dalej „ustawą”.

2. Prawo do kolejnych urlopów funkcjonariusz nabywa z dniem 1 stycznia każdego następnego roku kalendarzowego.

§ 2. 1. Do urlopu wypoczynkowego nie wlicza się dni tygodnia nie będących dniami służby dla funkcjonariuszy pełniących służbę w systemie jednozmianowym.

2. Funkcjonariusz pełniący służbę w systemie zmianowym rozpoczyna urlop w dniu, w którym przypada dla niego służba zmianowa.

§ 3. Funkcjonariuszowi należy udzielić urlopu w roku kalendarzowym, w którym nabył prawo do tego urlopu.

§ 4. Funkcjonariuszowi nie udziela się urlopu w okresie niezdolności do służby z powodu choroby, zwolnienia od zajęć służbowych oraz w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych.

§ 5. 1. Urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów, który ustala kierownik jednostki organizacyjnej, biorąc pod uwagę wnioski funkcjonariuszy i konieczność zapewnienia normalnego toku służby.

2. Funkcjonariusz powinien być zawiadomiony o terminie urlopu nie później niż na miesiąc przed jego rozpoczęciem.

§ 6. Funkcjonariuszowi kierowanemu na przeszkolenie do szkół Służby Więziennej należy udzielić należnego mu urlopu przed tym skierowaniem, jeżeli czas trwania szkolenia uniemożliwiłby udzielenie urlopu w danym roku kalendarzowym.

§ 7. 1. Jeżeli funkcjonariusz nie może rozpocząć urlopu w ustalonym terminie z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w służbie, a w szczególności z powodu:

- 1) czasowej niezdolności do służby wskutek choroby,
 - 2) odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
 - 3) urlopu macierzyńskiego,
- należy przesunąć urlop na termin późniejszy.

2. Części urlopu, nie wykorzystanej z powodu czasowej niezdolności do służby wskutek choroby w czasie urlopu, należy udzielić funkcjonariuszowi w terminie późniejszym.

3. Przesunięcie terminu urlopu na wniosek funkcjonariusza nie może zakłócić normalnego toku służby.

§ 8. Na wniosek funkcjonariusza urlop może być podzielony na części, z tym że co najmniej jedna część urlopu powinna obejmować nie mniej niż 14 kolejnych dni kalendarzowych.

§ 9. Funkcjonariuszowi odwołanemu z urlopu zwraca się koszty przejazdu, o których mowa w ustawie, oraz inne uzasadnione i udokumentowane koszty, poniesione przez niego w związku z odwołaniem.

§ 10. 1. Dla funkcjonariuszy, którzy osiągnęli określony wiek lub staż służby, wprowadza się coroczne urlopy dodatkowe w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 45 lat lub pełni służbę co najmniej przez 10 lat,
- 2) 9 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 50 lat lub pełni służbę co najmniej przez 15 lat,
- 3) 13 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 55 lat lub pełni służbę co najmniej przez 20 lat.

2. Funkcjonariusz nabywa prawo do pierwszego urlopu, o którym mowa w ust. 1, z dniem osiągnięcia określonego wieku lub stażu.